

Phần 7

Chương 25

Bò Ra Tìm Một Người

Tôn Kim Nguyên há miệng phả ra một quặng khói thuốc thật lớn, sau đó mới bắt đầu kể: “Sau khi bái sư, tớ từng đọc một cuốn sách trong thư phòng của sư phụ tớ. Cuốn sách đó được đóng bằng chỉ, vừa nhìn đã biết loại sách đó có từ thời nhà Thanh, tên sách là Cỗ. Cậu có biết nguồn gốc của Cỗ thuật không?” Đang nói đột nhiên Tôn Kim Nguyên đột nhiên quay sang hỏi tôi.

Tôi thường ngày rất lười, chẳng mấy khi đọc sách, ngoài những lúc làm việc thì đa phần thời gian đều dùng để lên mạng, nhưng trước giờ chưa từng tra cứu về những thông tin ly kỳ, cổ quái. Có điều, tôi từng xem một số bộ phim có liên quan đến Cỗ thuật, bèn đáp: “Theo như trong phim, Cỗ thuật hình như có nguồn gốc từ Miêu Cương.”

Tôn Kim Nguyên khẽ gật đầu, nói: “Đúng vậy, Cỗ thuật ở đây có nguồn gốc từ Miêu Cương, Miêu Cương ở đây là chỉ miền Tây Nam Bộ của Trung Quốc, địa giới trải rộng trên các tỉnh, thành phố Vân Nam, Quý Châu, Tứ Xuyên, Trùng Khánh, Hồ Nam. Cậu có biết từ “cỗ” trong Cỗ thuật mang ý nghĩa là gì không?”

Tôi lắc đầu tỏ ý không biết. Tôn Kim Nguyên vút điếu thuốc đã hút hết đi, nói tiếp: “Chữ “cỗ”⁽¹⁾, trên trùng dưới mãnh, ý rằng nó có liên quan mật thiết tới côn trùng và đồ đựng. Kỳ thực, ban đầu “cỗ” chính là chỉ một loài sâu độc được nuôi trong đồ đựng. Vậy loại sâu độc thể nào mới được coi là Cỗ đây? Trong bản thảo cương mục⁽²⁾ có ghi rất rõ, đó là đem bỏ nhiều con sâu độc vào trong cùng đồ đựng, để cho bọn chúng tàn sát lẫn nhau. Đến cuối cùng con nào còn sống sót, thì con đó chính là Cỗ, qua đó đủ thấy Cỗ là thứ hiếm có tới mức nào.”

“Đúng thế, muốn tạo ra Cỗ quả thực không đơn giản chút nào, nhưng việc này thì có liên quan gì tới những xác chết biết đi kia?”. Tôi không nén nổi những nỗi nghi hoặc đang dâng lên trong lòng, vội vã truy hỏi.

Tôn Kim Nguyên cười, nói: “Đương nhiên là có liên quan rồi. Người biết nuôi Cỗ thì đương nhiên cũng biết điều khiển Cỗ, mà loại người điều khiển Cỗ này thì được gọi là Thảo Quỷ Bà. Kỳ thực ở thời cổ đại, người điều khiển Cỗ đều là phụ nữ, bọn họ đời đời tương truyền, tuyệt đối không truyền cho đàn ông nên mới có cái tên như vậy.”

“Phát triển đến sau này, Cỗ thuật được chia ra làm nhiều loại chẳng hạn như Trùng Cỗ, Thảo Cỗ, Hoa Cỗ, Thú Cỗ, mà người điều khiển Cỗ cũng không nhất định phải là phụ nữ nữa, đàn ông cũng có thể nuôi Cỗ. Dần dà, phụ nữ nuôi Cỗ ngày càng ít đi, trong tộc người Miêu, đàn ông nuôi cỗ được gọi là Vu sư.”

“Như mười lăm năm trước vậy, thứ Cỏ mà Tiên Dao trúng phải chính là một loại Trùng Cỏ điển hình. Đám cù suu đó không phải loại cù suu chúng ta hay thấy thường ngày, mà là Trùng Cỏ được người ta dùng biện pháp đặc biệt để nuôi dưỡng, bọn chúng được người điều khiển Cỏ cho uống một số loại thuốc đặc biệt, thế là hiểu được ý người, có thể làm theo mệnh lệnh của người điều khiển Cỏ.”

“Nhưng đám cù suu đó chỉ là giống Trùng Cỏ thấp kém nhất mà thôi. Thường thì sau khi khống chế người trúng Cỏ một thời gian, chúng sẽ phải ăn trái tim và máu của người trúng Cỏ, do đó hiệu quả không được khả quan cho lắm, chỉ cần thời gian trúng Cỏ chưa quá lâu thì việc đối phó với chúng không quá khó khăn. Nếu tớ đoán không nhầm, đám đốc công, nô lệ và đám binh sĩ mà chúng ta nhìn thấy hôm nay kỳ thực đều trúng phải Cỏ độc, mà loại Cỏ độc ấy lợi hại vô cùng, có tên là Quỷ Mẫu Cỏ.”

“Tớ tin rằng trong cơ thể của những người bị trúng Cỏ đó nhất định đều có tồn tại thứ Cỏ tên gọi Quỷ Mẫu kia. Loại Cỏ này đã biến mất khỏi thế gian từ nhiều năm nay rồi, là một sản vật có từ trước thời nhà Minh. Phạm là người trúng phải Quỷ Mẫu Cỏ thì đều hai mắt mờ dần, thần thái hững hờ, chỉ nghe theo mệnh lệnh của người điều khiển Cỏ, đến tận khi Quỷ Mẫu Cỏ trong cơ thể chết đi thì Cỏ độc mới được giải trừ. Nhưng Quỷ Mẫu Cỏ có tuổi thọ rất dài, nếu không phát sinh điều gì bất ngờ thì bọn chúng ít nhất cũng phải sống được trên trăm năm, mà nếu là loại quỷ Mẫu Cỏ được nuôi dưỡng cẩn thận thì tuổi thọ càng dài hơn nữa, thậm chí có thể tới hàng ngàn năm.”

Tuy Tôn Kim Nguyên giải thích đầu ra đó, tình trạng của người bị trúng Quỷ Mẫu Cỏ cũng rất giống với những người mà chúng tôi vừa gặp hôm nay nhưng vẫn còn một vấn đề nữa chưa có câu trả lời hợp lý. Tôi không kìm được cất tiếng hỏi Tôn Kim Nguyên: “Nhưng, một con côn trùng muốn sống được lâu như thế thì ít nhất cũng phải có đủ năng lượng để bổ sung mới được, trong khi đó, thân thể một con người đối với một con côn trùng tuy rằng to lớn vô cùng, nhưng không thể đủ cho nó sống cả ngàn năm được.”

“Câu nhầm rồi, Quỷ Mẫu Cỏ không hề ăn ký chủ của mình đâu. Người điều khiển Cỏ mỗi ngày sẽ cho người trúng Cỏ ăn một ít thuốc mà mình tự tay điều chế, nhưng thứ thuốc đó kỳ thực không phải để cho người trúng Cỏ ăn mà là để cho Cỏ ăn. Chỉ cần mỗi ngày được ăn thứ thuốc đó, Quỷ Mẫu Cỏ có thể hoàn toàn sống được cả ngàn năm.”

“Ngoài ra còn một vấn đề khác, đó là người trúng Cỏ không thể sống lâu như vậy, do đó, sau khi người trúng Cỏ chết đi, Quỷ Mẫu Cỏ sẽ rời khỏi thân thể ký chủ để trở về trong tay người điều khiển Cỏ, và người điều khiển Cỏ lại tiếp tục dùng loại thuốc đặc biệt kia để nuôi dưỡng nó, đến khi nào bản thân hẳn chết đi mới thôi.”

Nghe xong những lời kể về Cỏ thuật của Tôn Kim Nguyên, tôi cảm thấy kiến thức của mình quả thực có phần hạn hẹp, lại bị giới hạn quá nhiều, còn về

những điều huyền bí của nền văn hóa Trung Hoa cổ đại thì lại không hề hay biết. Đồng thời, tôi cũng cảm nhận được sự đáng sợ của Cổ thuật, trong lòng thầm nghĩ mấy món này cứ nên thất truyền cho sớm là tốt nhất, tiếp tục lưu truyền trên thế gian thực chẳng phải điều hay ho gì.

“Cậu đã biết những người đó bị trúng Cổ rồi, vậy có cách nào để giải Cổ không?” Tôi lại hỏi.

Tôn Kim Nguyên nở một nụ cười kỳ lạ, sau đó cất giọng âm u: “Muốn giải Cổ thì chỉ có ba cách mà thôi. Trước lúc tới đây, tớ đã nói với bọn cậu rồi, chắc cậu cũng phải biết làm thế nào rồi đấy.”

Ba phương pháp giải Cổ kia hiển nhiên đều chẳng dễ gì thực hiện, dù là cách nào thì cũng ẩn chứa đầy những nguy cơ và rủi ro. Có điều xét ra hai chúng tôi đều khá may mắn, ít nhất thì cũng không bị trúng Cổ, bằng không sẽ giống như những nô lệ kia, phải làm việc trong thế giới dưới lòng đất này bất kể ngày đêm, chẳng được nghỉ ngơi chút nào. Tôi chợt nghĩ tới gã có bộ dạng như một viên quan lớn kia, nhủ thầm hẳn có bộ dạng rợn người thì thôi đã đành, nhưng tác phong hành sự cũng là như thế, mà Tôn Kim Nguyên lại nói ở chỗ đó chỉ có một mình hắn là “người”, lẽ nào hắn chính là Vu sư.

Tôi nói suy nghĩ này cho Tôn Kim Nguyên biết. Tôn Kim Nguyên suy nghĩ một lát rồi nói: “Có thể lắm, song chúng ta dù có thảo luận nhiều đến mấy thì cũng vô ích thôi, điều quan trọng nhất bây giờ là phải tìm cách rời khỏi nơi này mới được.”

Tôi trầm ngâm nói: “Kỳ thực, chúng ta vẫn có một cách để thoát thân.”

“Cách gì vậy?” Tôn Kim Nguyên hung phấn hỏi, hai mắt nhìn tôi chăm chăm vẻ hết sức ngạc nhiên.

Tôi nói: “Chúng ta đã bị đối phương nhốt vào đây, bọn chúng sớm muộn gì cũng phải tới đây hạ Cổ với chúng ta, theo tớ, lúc bọn chúng mở cửa phòng giam chính là thời cơ tốt nhất để chúng ta rời khỏi nơi này.”

Tôn Kim Nguyên giơ ngón tay cái lên với tôi, khen ngợi: “Cậu nói đúng lắm! Có điều, không biết bao giờ đối phương mới đến hạ Cổ với chúng ta đây nhỉ? Mong là thời gian đừng quá lâu, tớ lo Tiên Dao sẽ...”

“Bọn chúng sẽ không hạ Cổ chúng ta đâu.” Tôn Kim Nguyên còn chưa dứt lời, một giọng nói vô cùng yếu ớt đã đột ngột vang lên từ phía sau lưng chúng tôi.

Tôi và Tôn Kim Nguyên đều bất giác ngậy người, sau đó lập tức đứng bật dậy. Khi thật! Thế này thì đúng là đáng sợ quá, không ngờ còn có người khác ở đây nghe lén chúng tôi nói chuyện. Tôn Kim Nguyên giống như một con sư tử nổi giận, xoay người lại gầm lên: “Ai đấy? Đừng có giả thần giả quỷ với ông đây, mau mau lộ diện đi!”

Hai người chúng tôi tuy tỏ ra cực kỳ căm phẫn, nhưng thực ra đều hơi chột dạ, chủ yếu là bởi kẻ nghe lén kia đột nhiên phun ra một câu mà chẳng có dấu hiệu báo trước nào, hơn nữa câu đó còn trả lời thẳng vào vấn đề mà chúng tôi đang thảo luận, xem ra hẳn đã nghe lén được một lúc lâu rồi. Nếu lúc này hẳn chạy đi tố cáo với gã có bộ dạng như một viên quan lớn kia thì kế hoạch chạy trốn của chúng tôi há chẳng phải sẽ tan thành bọt nước ư?

Chúng tôi vốn nghĩ rằng sẽ có người đi ra từ trong một góc kín ở bên ngoài, nhưng thật không ngờ, người đó lại bò ra từ phía sau bên trong gian phòng giam mà hiện chúng tôi đang bị nhốt. Bởi vì chúng tôi bị nhốt tại phòng giam ở trong cùng, mà góc phải ở phía sâu bên trong kia lại là một góc chết mà ánh đèn không thể chiếu tới được, ngoài ra vừa rồi tôi với Tôn Kim Nguyên bận suy nghĩ xem nên làm thế nào để thoát ra ngoài nên mới nhất thời không phát hiện ra có người đang ẩn nấp ở đó.

Đúng thế, người đó đã bò ra ngoài, rất có thể là bởi đôi chân đã trở thành tàn phế, ngoài ra hẳn ta buông xõa mái tóc nên chúng tôi không thể nhìn rõ tướng mạo. Khi hẳn sắp bò tới trước mặt chúng tôi, Tôn Kim Nguyên chột lùi về phía sau một bước lớn, hai tay đưa lên trước ngực làm tư thế phòng ngự, còn tôi cũng nhìn chăm chăm vào hẳn bằng ánh mắt đề phòng.

Người đó thấy chúng tôi còn chưa yên tâm về hẳn thì tỏ ra rất biết điều, không lại gần thêm nữa, chỉ ngẩng đầu lên khẽ nở một nụ cười với chúng tôi, có điều nụ cười đó quả thực còn khó coi hơn khóc. Hẳn ta chừng bốn đến năm chục tuổi, khuôn mặt vàng vọt như sáp nến, hai bên má khô quắt cả lại, xương gò má nhô cao, trong hốc mắt hõm sâu, cặp mắt trông có vẻ to đến bất thường khiến tôi nhìn mà không kim được cảm thấy da đầu tê dại. Khi thật, người này gầy đến thế kia rồi, liệu còn có thể tính là người được nữa không đây?

Tôn Kim Nguyên nhìn hẳn, hỏi bằng giọng cảnh giác: “Anh là ai? Tại sao... tại sao lại ở đây?” Bộ dạng của kẻ trước mặt kia quả thực có hơi đáng sợ ngay cả một tay can đảm như Tôn Kim Nguyên khi hỏi những lời này, giọng nói cũng không kim được hơi run.

Người đó đưa đôi tay chỉ còn lại da bọc xương của mình lên phía trước, cố gắng chống xuống đất, sau đó ngồi dậy một cách khó khăn. Vì đã phải bò trên mặt đất trong một khoảng thời gian dài, sau khi ngồi dậy, toàn thân người đó không kim được run lẩy bẩy, cứ như thể chẳng còn bao nhiêu sức lực. Hẳn lộ vẻ thư thái, nói với hai người chúng tôi: “Tôi cũng giống như các cậu, bị bắt tới nơi này.”

Nghe hẳn nói như vậy, tôi và Tôn Kim Nguyên đều cảm thấy rất bất ngờ, hóa ra cái gã gầy trơ xương trước mặt này không phải người trong mộ cổ mà chỉ là một người có cảnh ngộ giống như chúng tôi mà thôi. Lúc này, sự đề phòng của chúng tôi với hẳn đã giảm đi quá nửa, nhưng vẫn không dám tùy tiện tin ngay những lời hẳn nói, bèn hỏi tiếp: “Tại sao anh lại bị bắt tới đây?”

Người đó gạt mái tóc xõa ra sau lưng, cất giọng yét ớt: “Nếu tôi đoán không nhầm, các cậu đến đây là để trộm mộ đúng không?” Hắn ta không đáp mà hỏi ngược lại.

Người này cũng đúng thật là... Cho dù anh có nhìn ra bọn tôi là dân trộm mộ thì cứ tự biết trong lòng là được rồi, sao lại vạch trần ra như vậy? Nếu bọn tôi là hạng cùng hung cực ác, chưa biết chừng đã giết anh để diệt khẩu rồi.

Thấy chúng tôi không trả lời, người đó cười gượng một tiếng, nói: “Kỳ thực tôi tới đây cũng là để trộm mộ. Đoàn bọn tôi tổng cộng có năm người, từ hai mươi năm trước đã bắt đầu tìm kiếm mộ Lương Vương, tất cả đều bởi truyền thuyết về chín mươi chín thùng vàng và chín trăm chín mươi chín thùng bạc kia. Song mộ Lương Vương được giấu rất kín, hơn nữa xung quanh còn có rất nhiều mộ giả, bọn tôi gần như đã đi qua hết các ngôi mộ giả rồi, sau hai mươi năm mới may mắn tìm được mộ Lương Vương thực sự.”

“Tuy trước khi xuống mộ, bọn tôi đã đoán trước được là trong mộ sẽ có rất nhiều nguy hiểm, nhưng vẫn tự tin rằng với bản lĩnh của năm người chúng tôi thì sẽ khắc phục được tất cả mọi khó khăn trên đời.”

Thân thể hơi run rẩy, anh ta kể tiếp: “Mất chừng hơn nửa ngày, chúng tôi đào được một cái hang đâm thẳng xuống dưới từ chỗ đóng đất phong mộ bên trên đỉnh mộ, sau đó cẩn thận bò xuống dưới, và rồi phát hiện phía dưới đó có một đường hầm sâu không có điểm tận cùng. Chúng tôi đi về phía trước, nhưng không bao lâu sau thì phát hiện mình đã lạc đường, phía trước chúng tôi là một con đường không bao giờ đi hết.”

“Khi đã đi mệt rồi, chúng tôi bèn ngồi xuống bàn bạc và nhanh chóng đưa ra được một kết luận, đó là chúng tôi đã lọt vào một trận pháp rất lớn. Chúng tôi liền dùng biện pháp của mình để phá trận, sau khi tìm thấy một cửa vào bí mật, vừa mới định đi vào tra xét tình hình thì chúng tôi đã bị mấy chục người ăn vận theo lối cổ đại vây chặt lấy, còn chưa kịp hiểu ra là có chuyện gì, chúng tôi đã bị đám binh sĩ kia kê đao lên cổ, kể đó thì cũng giống như các cậu, chúng tôi bị trói quặt tay ra sau lưng và đưa tới nơi này. Đây là chuyện xảy ra từ một tháng trước.”

Ghi chú:

1. Chữ “cổ” do chữ “trùng” và chữ “mãnh” ghép lại mà thành, trong đó chữ “trùng” tức là côn trùng, sâu bọ, còn “mãnh” là đồ đựng.

2. Bản thảo cương mục là một từ điển bách khoa toàn thư của Trung Quốc về dược vật học được thầy thuốc Lý Thời Trân biên soạn vào thế kỷ 16, đầu thời nhà Minh. Đây được coi là tác phẩm y học hoàn chỉnh và chi tiết nhất trong lịch sử Đông y.

Chương 26

Đầu Đuôi Mọi Sự

Xem ra người này đã gặp phải tình cảnh giống hệt ba người chúng tôi, nhìn bộ dạng gầy trơ xương của anh ta thì nhất định là đã nhiều ngày không được ăn uống gì rồi. Tôi với Tôn Kim Nguyên đều không đành lòng, vì đối phương dù sao cũng là người bị nạn, hơn nữa còn là dân trộm mộ giống chúng tôi, nên ra tay giúp đỡ mới phải đạo.

Tôi mở ba lô leo núi, lấy ra một miếng bánh quy đưa cho người đàn ông gầy gò trước mặt, nói: “Anh hãy ăn chút gì đi đã, lát nữa chúng ta sẽ cùng nghĩ cách rời khỏi nơi này.” Nói tới đây, tôi chợt nhớ đến một việc, bèn tò mò hỏi: “Đúng rồi, vừa nãy anh nói bọn anh có tất cả năm người, thế bốn người khác đâu? Bọn họ bây giờ thế nào rồi?”

Người đó không hề khách sáo với chúng tôi, bởi anh ta đã đói quá rồi, nhìn thấy miếng bánh quy mà giống như là nhìn thấy thứ quý giá nhất trên đời, sau khi đưa tay đón lấy liền bỏ ngay vào mồm, nguyên một miếng bánh to bị anh ta ăn hết chỉ sau nháy mắt. Tôi bảo anh ta đừng nôn nóng, trong ba lô của tôi vẫn còn rất nhiều bánh quy, sau đó lại đưa cho anh ta một miếng bánh quy khác.

Bởi vì ăn quá vội nên anh gầy (tôi gọi anh ta như vậy) bị nghẹn. Nhìn thân thể gầy gò yếu ớt kia, tôi thậm chí lo anh ta sẽ vì bị mắc nghẹn mà toi mạng, bèn vội vàng lấy từ trong ba lô ra một chai nước khoáng, mở nắp rồi đưa cho anh ta.

Anh ta nhìn chúng tôi bằng ánh mắt cảm kích, sau khi đã xuôi hơi mới trả lời câu hỏi vừa rồi của tôi: “Vốn dĩ cả năm người bọn tôi đều bị nhốt trong phòng giam này, nhưng có bốn tên nô lệ đột ngột chết đi, thế là mấy người anh em kia của tôi bị mang đi thay thế, chỉ còn lại một mình tôi bị nhốt ở đây. Nghe gã quân sư kia nói, đáng lẽ tôi cũng bị hạ Cỗ, sau đó biến thành nô lệ, phải đi giúp bọn chúng xây dựng Thiên Cung, nhưng vì mấy ngày nữa là thời điểm bọn chúng làm lễ cúng tế, nên mới tạm thời tha cho tôi một mạng. Tôi nghĩ chắc bọn chúng định dùng tôi làm đồ cúng tế đây thôi.”

Tôi nghe anh ta nhắc tới gã quân sư nào đó, bèn hỏi đó có phải là kẻ trông như một viên quan lớn kia không. Vào thời cổ đại, dùng người sống làm đồ cúng tế là một việc hết sức bình thường. Trong một số ngôi mộ cổ, quy mô lớn, đội khảo cổ còn thường xuyên phát hiện ra các hố chôn sống nô lệ. Trong những năm tháng đó, nô lệ kỳ thực chẳng khác gì súc vật, đám người quyền quý hoàn toàn có thể tùy ý giết chết. Đây là một việc mà ai cũng rõ cả, có điều bây giờ, việc này lại xảy ra ngay bên cạnh chúng tôi, chỉ thoáng nghĩ thôi đã khiến người ta sợ hãi.

Anh gầy nói tôi đã đoán đúng, kẻ có bộ dạng như một viên quan lớn kia chính là quân sư của Lương Vương. Hắn là một người bình thường, không hề bị Lương Vương hạ Cỗ. Như vậy phán đoán của Tôn Kim Nguyên lại được chứng thực thêm một bước nữa, nhưng cậu ta vẫn còn có chuyện chưa hiểu, bèn hỏi: “Nghe anh nói như vậy, lẽ nào Lương Vương cũng ở trong ngôi mộ cổ này ư?”

Anh gầy dường như đã ăn no uống đủ, sau khi ợ hơi mấy cái liền nói: “Đúng vậy, Lương Vương chắc chắn là đang ở trong ngôi mộ cổ này, chỉ là không chịu xuất hiện trước mặt chúng ta mà thôi. Dường như trong số những người ở ngoài, chỉ có gã quân sư kia là từng được gặp Lương Vương. Tôi nghĩ Lương Vương có lẽ sống trong Thiên Cung.”

Trước đó, chúng tôi cho rằng mình đã xuyên không tới một thế giới khác, nhưng sau khi nghe anh gầy nói ra tình cảnh của bản thân, chúng tôi đã có thể khẳng định đây vẫn là thế giới ban đầu và mình chưa hề xuyên việt. Nhưng nếu như vậy, Lương Vương há chẳng phải đã sống được sáu trăm năm rồi sao? Chuyện quả thực là quá khó tin!

Anh gầy chắc hẳn đã phải ngồi quá lâu, dần dần không cầm cự nổi nữa, bèn nhích người tới bên cạnh hàng rào sắt mà tựa vào đó để tiết kiệm thể lực. Anh ta nói với chúng tôi bằng giọng thần bí: “Tôi vốn cũng không tin trên đời này lại có chuyện trường sinh bất lão, nhưng kể từ khi bọn tôi bị Lương Vương bắt sống, tôi không thể không tin vào điều này. Ngoài ra, tôi còn có thể xác định được rằng truyền thuyết kia đúng là sự thực.”

“Anh muốn nói tới truyền thuyết về chín mươi chín thùng vàng và chín trăm chín mươi chín thùng sắt ư?” Tôi hỏi.

Truyền thuyết này Tôn Kim Nguyên từng kể với tôi, rằng sau khi Lương Vương chết, trong mộ của lão được chôn theo rất nhiều vàng bạc châu báu, mục đích là để khi xuống suối vàng, lão ta vẫn có thể hưởng thụ một cuộc sống đế vương dư dả. Nhưng điều này thì liên quan gì tới chuyện trường sinh bất lão của Lương Vương cơ chứ?

Anh gầy khẽ nở nụ cười, nhìn chúng tôi bằng ánh mắt quái dị, sau đó mới hỏi: “Truyền thuyết này các cậu nghe được từ đâu vậy?”

Truyền thuyết này là do Tôn Kim Nguyên kể cho tôi nghe, chuyện này cậu ta đương nhiên biết rõ nhất, thế là tôi không kìm được đưa mắt nhìn qua phía cậu ta. Tôn Kim Nguyên lộ vẻ suy tư nói: “Truyền thuyết này là do sư phụ kể cho tôi nghe, sao vậy? Lẽ nào sư phụ tôi kể không đúng?”

Anh gầy cười lạnh, hỏi: “Sư phụ của cậu là người như thế nào?”

Tôn Kim Nguyên suy nghĩ một chút rồi nói bằng giọng hết sức tự hào: “Sư phụ tôi là một bậc cao nhân thật sự, những đạo thuật Mao Sơn, thuật Giáng Đầu, thuật Tầm Long Điểm Tinh, ông ấy đều tinh thông cả. Mà tính mạng của tôi cũng là nhờ có ông ấy nên mới giữ được đây!”

Anh gầy trầm tư một lát, dường như cảm thấy có điều gì đó không ổn, bèn hỏi: “Sư phụ của cậu đã là một cao nhân, vậy tại sao lại không biết phần tiếp theo của truyền thuyết này? Chẳng lẽ ông ấy cố ý không nói cho bọn cậu biết?”

“Phần tiếp theo? Lẽ nào truyền thuyết còn có phần tiếp theo nữa ư?” Tôi và Tôn Kim Nguyên cũng kêu lên thất thanh.

Anh gầy khẽ gật đầu, nói: “Tất nhiên, trong giới trộm mộ, phàm là người có chút thâm niên thì gần như đều biết về truyền thuyết này, sư phụ cậu đã có bản lĩnh ghê gớm cỡ đó, vậy thì chắc chắn là phải biết phần tiếp theo của câu chuyện, thế mà các cậu lại không tỏ tường toàn bộ, còn dám đi vào trong ngôi mộ cổ này nữa, đúng là to gan thật đấy!”

Tôi và Tôn Kim Nguyên đều bất giác sửng người, không hiểu anh ta nói vậy là có ý gì, đành kiên nhẫn chờ anh ta nói ra đầu đuôi mọi nhẽ. Anh gầy thấy cả hai chúng tôi đều không lên tiếng, bèn chậm rãi nói tiếp: “Những người trộm mộ lão luyện trước khi bắt đầu tiến hành về cơ bản đều sẽ tìm đủ mọi cách để xác định thân phận của chủ nhân ngôi mộ. Làm vậy, thứ nhất là để tính xem ngôi mộ đó có đáng để đi trộm hay không, hoặc là bên trong ẩn chứa nguy hiểm gì không. Thường thì trong các ngôi mộ cổ cỡ lớn đều ẩn chứa rất nhiều cơ quan và ám khí, mà mộ Lương Vương này thì lại càng có khả năng như vậy. Các cậu có biết Lương Vương là người như thế nào không?”

“Lương Vương có xuất thân cực kỳ đặc biệt, là một người dân tộc thiểu số, từ nhỏ đã tinh thông Cổ thuật và Kỳ môn độn giáp, cũng chính bởi vì như thế nên lão mới có thể từng bước leo dần lên ngôi vị Lương Vương. Nhưng Lương Vương cuối cùng lại phát động chiến tranh với nhà Minh, sau khi thua trận liền dẫn theo đám bộ hạ tàn dư trốn đến núi La Tàng, đồng thời cho xây dựng lăng mộ của mình tại đó, mà núi La Tàng cũng chính là núi Lương Vương bây giờ.”

“Khi xây dựng lăng mộ, Lương Vương may mắn phát hiện ra một nguồn suối trong địa cung, nước suối không ngừng phun lên từ sâu dưới lòng đất, còn tỏa mùi thơm kỳ lạ. Nhưng bên cạnh nguồn suối đó, lại có mấy con rắn lớn bảo vệ, Lương Vương phái người đi tiêu diệt bọn chúng thì lại liên tiếp gặp thất bại.”

“Lương Vương nhận định rằng nguồn suối đó tuyệt đối không hề tầm thường, bằng không đã chẳng có rắn lớn che chắn, bèn mang theo hai món bảo vật là dạ minh châu và tráp pha lê xuất chiến. Dưới uy thế của dạ minh châu mấy con rắn lớn đó không ngờ lại ngoan ngoãn đầu hàng, thế là Lương Vương chiếm được nguồn suối quý giá đó.”

Rắn lớn? Tâm tư tôi xoay chuyển không ngừng, rất nhanh nhớ lại chuyện mười lăm năm trước khi chúng tôi lần đầu tiên tới núi Lương Vương. Lúc đó, chúng tôi bị rơi vào trong một cái hang nằm sâu dưới lòng đất, chẳng phải giữa đường đã gặp một con rắn lớn quái dị ư? Phải chăng đó chính là con rắn đã bảo vệ nguồn suối trong truyền thuyết?

Tôn Kim Nguyên dường như cũng có suy nghĩ như tôi, sau khi đưa mắt nhìn qua phía tôi một chút liền thở dài, nói: “Lẽ nào chính là con rắn mà ba người chúng ta đã giết chết đó ư?”

Tôi nói có thể lắm, chắc hẳn đó là một trong số những con rắn bảo vệ nguồn suối. Nếu lúc đó chúng tôi gặp phải mấy con một lúc thì có lẽ đã mất mạng rồi,

bây giờ nghĩ lại mà vẫn thấy run sợ. Ngoài ra, chúng tôi chỉ biết Lương Vương là một vị phiên vương, không hề biết lão ta còn là một cao nhân, đoán chừng trận pháp Âm Dương Lục Hợp mà chúng tôi gặp phải trước đó chính là do lão bố trí mà ra.

Nếu sớm biết lần này mình phải đi trộm mộ của một người lợi hại như vậy, dù có cho một trăm lá gan tôi cũng chẳng dám tới đây. Ngẫm lại mới thấy lời của anh gầy kia đúng thật, chúng tôi ngay cả thân phận của chủ nhân ngôi mộ này còn chưa làm rõ, thế mà đã dám đi trộm mộ rồi, đúng quả là lớn mật!

Chúng tôi chỉ bàn luận về chuyện con rắn thêm một lát, nhưng qua đó anh gầy cũng biết được đây không phải lần đầu tiên chúng tôi đến nơi này, bèn nói mấy người chúng tôi đúng là điếc không sợ súng, không biết được chỗ đáng sợ bên trong mộ Lương Vương. Vì sức khỏe của anh ta không được tốt lắm nên chúng tôi ngồi lại đó hút thêm vài điếu thuốc nữa coi như nghỉ ngơi.

Một lát sau, anh gầy lại nói tiếp; “Kỳ thực, nguồn suối đó là Địa Tuyền, nơi hội tụ linh khí của mặt đất, hiếm có vô cùng. Lương Vương là hạng nhân vật cỡ nào, đương nhiên biết rõ bí mật ẩn chứa bên trong, bèn sai quân đội đến canh giữ nguồn suối đó, không cho phép người khác lại gần. Nói ra thì vị Lương Vương này đúng là quá may mắn, đầu tiên là lấy được hai món bảo vật dạ mình châu và tráp pha lê trong thời chiến loạn, sau đó lại tìm được nguồn suối này, thực là một người có phúc.”

Tuy anh gầy không nói ra kết cục cuối cùng, nhưng nghe giọng điệu của anh ta thì dường như nhờ vào nguồn suối đặc biệt kia nên Lương Vương mới có thể sống được sáu trăm năm như vậy. Tôi không khỏi có chút tò mò hỏi: “Địa Tuyền là loại suối gì vậy? Nó có thể khiến người ta trường sinh bất lão ư?”

Anh gầy để lộ vẻ mặt vô cùng khao khát, nói: “Địa Tuyền là loại suối ngầm ẩn sâu dưới lòng đất, cũng là một sản vật trong thần thoại thời kỳ thượng cổ. Theo truyền thuyết khi Bàn Cổ⁽¹⁾ khai thiên lập địa, loại nước ngài uống chính là nước Địa Tuyền này. Người đời sau cho rằng nước Địa Tuyền chính là nước thần, uống vào có thể trường sinh bất lão.”

“Lương Vương là một người cực kỳ cẩn thận, đầu tiên lão lợi dụng Cổ thuật để khống chế tất cả thuộc hạ trong tay, tuy cũng để cho những người đó hưởng dụng nước suối, song khi đó bọn họ đã là con rối của lão rồi, cho nên bí mật này sẽ được giữ kín vĩnh viễn. Có điều Lương Vương cũng không đuổi tận giết tuyệt, một số thủ hạ thực sự trung thành vẫn được lão giữ lại, mà gã quân sư kia chính là một trong số đó.”

Nghe đến đây, chúng tôi đã có thể đại khái hiểu được nguồn cơn sự việc, đoán người đó có thể sống tới mấy trăm năm là nhờ có Địa Tuyền. Ngẫm ra thì chúng tôi đã bị giam giữ bởi Lương Vương - một kẻ vừa có bản lĩnh ghê gớm, vừa âm hiểm, giao hoạt. Gặp phải đối thủ như vậy, chúng tôi có thua cũng không uổng chút nào.

Tôn Kim Nguyên vẫn còn một điều chưa hiểu. Cậu ta cảm thấy Lương Vương đã cẩn thận như vậy, lẽ ra bí mật này không nên bị coi như truyền thuyết mà lưu truyền ra ngoài mới đúng, lẽ nào có người đã phản bội lão và trốn thoát được?

Anh gầy lắc đầu, nói: “Trước đây, tôi cũng cho rằng như vậy, nhưng sau một thời gian quan sát, tôi hiểu ra truyền thuyết này không phải do người nào chạy trốn rồi nói ra bên ngoài, mà là do chính Lương Vương cố ý để lộ.”

“Sao lại như vậy chứ? Lão làm như thế há chẳng phải mong người khác đến đào mộ mình ư?” Tôi nghi hoặc, nói.

Anh gầy cười lạnh một tiếng, tiếng cười nghe hờ hững mà ròn rợn, khiến tôi bất giác dựng đứng cả lông tơ. “Nguyên nhân rất đơn giản. Đó là những nô lệ kia cứ qua một thời gian thì sẽ chết đi, bởi vì bọn họ đã trúng phải Quỷ Mầu Cổ. Quỷ Mầu Cổ là một loại Cổ cực kỳ bá đạo, có thể nói là người trúng Cổ đã chết ngay từ khoảnh khắc đó rồi, chỉ có thân xác là còn sống mà thôi. Có điều, tuy được uống nước Địa Tuyền thần kỳ, song những thân xác đó vẫn không thể sống được quá lâu, nếu không có sự bổ sung thì Thiên Cung của Lương Vương ắt không thể hoàn thành, vậy thì phải làm sao đây? Các cậu hãy tự nghĩ mà xem!”

Tôn Kim Nguyên dường như đã hiểu ra điều gì, bèn vỗ đầu một cái thật mạnh, nói: “Tôi hiểu rồi, Lương Vương cố ý tiết lộ bí mật này ra ngoài là để dụ người ta tới đây, như thế, lão sẽ có cả mớ nô lệ để thay thế.”

Tôi có chút tò mò, bèn hỏi: “Một bí mật có sức hấp dẫn lớn đến như thế mà được truyền ra ngoài, chỉ e thiên hạ mười phần thì sẽ có tới chín phần đổ xô đến đây tìm kiếm mật. Đến lúc đó, dù Lương Vương lợi hại đến đâu đi chăng nữa thì cũng thế thôi, liệu lão có thể ngăn chặn nổi bao nhiêu người đây?”

Anh gầy lắc đầu, nói: “Lương Vương cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên đã lường trước được những điều lợi hại bên trong. Cậu đừng quên lão là người như thế nào. Bên ngoài là Lương Vương nhưng kỳ thực trước đây, lão cũng từng là một tên trộm mộ. Lão đã rất khéo léo giấu một số cuốn sách lựa vào trong các ngôi mộ cổ, trong sách có ghi lại vị trí mộ của Lương Vương.”

“Khi người lật đầu phát hiện ra những cuốn sách lựa đó, tất nhiên sẽ đi tìm kiếm mộ Lương Vương, bởi lẽ sự hấp dẫn này thực sự quá lớn, đặc biệt là đối với người lật đầu. Người lật đầu nào lọt vào trong địa cung này cũng sẽ trở thành nô lệ mới của lão. Mà dù họ không tìm được đến nơi cũng sẽ nói bí mật này cho người đời sau của mình biết. Còn người ngoài cuộc dù có biết cũng sẽ chỉ coi đây là truyền thuyết mà thôi, không nghĩ rằng nó có thật.”

“Do đó, nô lệ ở nơi này có thể nói là dùng mãi không hết, nhưng bí mật lại chỉ được lưu truyền trong một nhóm người rất nhỏ. Sự phụ của cậu ắt hẳn cũng giống như bọn tôi, được người đời trước nói cho biết truyền thuyết này, và cũng tin là thật, nên mới tới đây tìm kiếm.”

Sau đó, tôi lại chợt nhớ tới một việc, đó là trước khi bị bắt tới nơi này, dường như Tôn Kim Nguyên đã rất hứng thú với hai chữ cổ bên trên cánh cửa đá, tôi bèn hỏi cậu ta rằng có phải hai chữ đó mang hàm ý đặc biệt gì không.

Tôn Kim Nguyên gật đầu, nói: “Đúng vậy, hai chữ đó là “Sinh Môn⁽²⁾”, mà bên trên đường hầm chúng ta vừa trú thân khi trước cũng có hai chữ, đó là “Đỗ Môn⁽³⁾”. Vì thế tớ lập tức nghĩ ra toàn bộ địa cung này là một trận pháp Âm Dương Lục Hợp, trong đó có sáu cửa lần lượt là cửa Hưu, cửa Sinh, cửa Khai, cửa Đỗ, cửa Thương, cửa Tử.”

“Cánh cửa đá mà chúng ta mở ra khi trước là cửa Đỗ, cửa Đỗ mang ý nghĩa là ẩn nấp, nếu không muốn để người ta phát hiện, thì tránh vào đó là thích hợp nhất, thật không ngờ chúng ta lại tình cờ tìm được cửa Đỗ vốn nằm ở một nơi kín đáo nhất như vậy.”

“Còn cánh cửa đá mà chúng ta vừa mới tiến vào là cửa Sinh, cho nên nơi này về cơ bản là an toàn, nhưng nếu như đổi thành cửa Thương hoặc cửa Tử thì bên trong ắt sẽ nguy hiểm dị thường. Vốn dĩ trong kỳ môn độn giáp có tám cửa, ấy là dựa theo tám phương vị của Bát quái mà sắp thành, nhưng trận Âm Dương Lục Hợp chỉ cần có sáu cửa là được, do đó hai cửa còn lại đã bị lược bỏ bớt, đó lần lượt là cửa Kinh và cửa Cảnh.”

Kỳ môn độn giáp là một môn học thuật vô cùng phức tạp, người bình thường rất khó để có thể hiểu được nội dung bên trong. Vào thời cổ đại, nó còn là tên của một cuốn kỳ thư hiếm có, theo truyền thuyết thì là do nhà quân sự trứ danh Quỷ Cốc Tử⁽⁴⁾ viết ra, bên trong đại khái nói về một số trận pháp và cách hành quân đánh trận.

Ghi chú:

1. Bàn Cổ được coi là vị thần khai thiên lập địa, sáng tạo ra vũ trụ trong thần thoại Trung Quốc.

2. “Sinh Môn” nghĩa là cửa Sinh. Nguyên văn ở đây nghĩa là Địa Môn, nhưng toàn truyện không có chỗ nào khác nhắc tới Địa Môn cả, lại kết hợp với nội dung bên dưới nên người dịch tạm đoán đây là Sinh Môn.

3. “Đỗ Môn” nghĩa là cửa Đỗ.

4. Quỷ Cốc Tử là nhân vật trong lịch sử cổ đại Trung Quốc. Họ tên không rõ ràng, con người ông được người đời sau hư cấu nên mang tính huyền bí. Theo sách Đông Chu liệt quốc, tên ông là Vương Hủ, người đời Tấn Bình Công, Trung Quốc, là bạn thân của Tôn Tử và Mặc Dịch. Ông là một nhà tư tưởng, nhà truyền giáo, có rất nhiều học trò theo học, trong số đó có nhiều người trở nên nổi tiếng thời Xuân Thu - Chiến Quốc. Bốn học trò nổi tiếng hay được nhắc đến là Tôn Tẫn người nước Tề, Bang Quyên và Trương Nghi người nước Ngụy, Tô Tần người Lạc Dương (kinh đô nhà Chu). Theo các sách sử, ông là người thông thạo pháp thuật, kiến thức ssau rộng. Sau khi về ở ẩn, ông sống trong một

hang núi gọi là “Quý Cốc”, bởi chỗ đó núi cao, rừng rậm, âm khí nặng nề, không phải chỗ cho người ở. Tên “Quý Cốc Tử” là do ông tự đặt ra cho mình. Người đời thường gọi ông là Quý Cốc tiên sinh. Ông sống thọ và được coi là ông tổ của các thuật tướng số, bói toán, phong thủy...

Chương 27

Ngọc Báu Thị Tộc

Mãi tới lúc này chúng tôi mới biết, cái gọi là bảo tàng trong truyền thuyết kia hóa ra chỉ là một cái bẫy do Lương Vương bày ra, còn chúng tôi thì chính là vì tham lam cho nên mới rơi vào cái bẫy chết tiệt này. Vì thế tiền nhân mới nói con người nên chấp nhận số phận, bởi sống chết có số, phú quý do trời, có một số thứ không thể cưỡng cầu được. Vậy nhưng, bây giờ mới hiểu được đạo lý này thì đã quá muộn rồi.

Ngoài ra, anh gầy còn nói Lương Vương cũng là một cao nhân ghê gớm, muốn thoát khỏi tay lão ta e là chẳng dễ dàng gì. Chỉ riêng trận Âm Dương Lục Hợp này đã đủ khiến cho ba người chúng tôi phải hao tổn bao công sức, thiếu chút nữa thì táng mạng. Hơn nữa, bây giờ chúng tôi còn bị bắt giam, đùng hòng đấu lại người ta được. Nghĩ đến đây, tôi không kìm được thở dài, nói với Tôn Kim Nguyên: “Kim Nguyên này, xem ra số phận đã an bài, chúng ta khó mà thoát khỏi nơi tối tăm u ám này được.”

Thấy tôi đã hoàn toàn suy sụp, Tôn Kim Nguyên lập tức tỏ ra bất mãn, nhìn tôi bằng ánh mắt xem thường, nói: “Vân Sơn, không ngờ cậu lại kém cỏi như vậy, làm người anh em tớ đây mất mặt quá! Cậu cứ yên tâm, có tớ ở đây cậu nhất định sẽ không phải đi gặp Diêm Vương đâu.”

Tôi thấy Tôn Kim Nguyên tỏ ra tự tin như vậy thì không kìm được nhủ thầm, lẽ nào cậu ta có cách chạy trốn? Sau một thoáng ngần ngại, tôi vội vàng hỏi lại: “Đại Tôn Tử, có cách gì chạy trốn được thì cậu mau nói đi, bây giờ không phải là lúc úp úp mở mở đâu.”

Tôn Kim Nguyên cười lạnh, nói: “Hừ, chẳng phải bọn chúng định dùng chúng ta làm đồ cúng tế ư? Như vậy, bọn chúng ắt không thể để chúng ta bị đói chết. Đợi lúc đám xác chết biết đi kia tới đưa cơm, chúng ta hãy giết chết bọn chúng, cướp lấy chìa khóa, vậy chẳng phải là có thể rời khỏi nơi này hay sao?”

Đương khi toàn thân Tôn Kim Nguyên tỏa ra sát khí ngợp trời, một câu nói của anh gầy chọt vang lên, chẳng khác nào một chậu nước lạnh dập tắt ngọn lửa hy vọng của cậu ta: “Nếu bọn họ chịu đưa đồ ăn tới, tôi đã chẳng biến thành bộ dạng như bây giờ. Các cậu không biết đấy thôi, ngay từ khoảnh khắc quyết định chọn chúng ta làm đồ cúng tế, bọn họ đã cố tình bắt chúng ta phải chịu đói rồi, nghe nói là để ép cho chúng ta bài tiết hết những thứ ô uế trong cơ thể, như thế thì mới có thể dùng làm đồ cúng tế được, bằng không sẽ bị thần linh trách phạt.”

Vốn dĩ khi nghe Tôn Kim Nguyên nói ra cách đó, tôi cũng cảm thấy rất khả thi, nhưng những lời này của anh gây lại khiến lòng tin trong tôi còn chưa kịp lên cao thì đã lại rơi xuống vực sâu ngàn trượng. Tôn Kim Nguyên tựa hồ cũng rất bất ngờ với tin tức mà anh gây vừa tiết lộ, điều này đối với cậu ta thật chẳng khác nào một nhát đánh thẳng vào đầu, cái miệng há hốc về kinh ngạc tột cùng: “Cái gì? Lại có chuyện như vậy nữa sao?”

Anh gây thở dài, nói: “Kỳ lạ đến thế ư? Nếu không nhờ mỗi ngày được uống thứ nước rỉ ra từ trên tường, chắc tôi đã chết đói từ lâu rồi. Nhưng cũng chính vì như thế nên tôi mới chẳng còn chút sức lực nào, thậm chí ngay đến sức để đứng dậy cũng không có, chỉ có thể di chuyển bằng cách lết người mà thôi.”

Lần này thì tôi với Tôn Kim Nguyên đều im lặng, không biết phải nói gì nữa, tầm nghiêm trọng của sự việc đã hoàn toàn vượt khỏi dự tính của chúng tôi. Nếu sự thực đúng như lời anh gây nói thì tôi, Tôn Kim Nguyên cùng với Vương Tiên Dao sẽ bị mang đi cúng tế sau hai ngày nữa. Đến lúc đó, nhất định sẽ có rất nhiều người áp giải chúng tôi đi, muốn trốn thoát giữa đường thực sự là một việc khó khăn vô cùng.

Trên gương mặt là vẻ nặng nề vô hạn, Tôn Kim Nguyên hết nhìn tôi rồi lại nhìn Vương Tiên Dao, cuối cùng nói: “Vân Sơn, lần này người anh em không những không mang bọn cậu đi phát tài, ngược lại còn hại bọn cậu nữa, thực có lỗi quá!”

Chuyện này vốn không liên quan gì đến cậu ta, tất cả đều tại tôi với Vương Tiên Dao bị tiên tài làm cho mờ mắt, tự mình lựa chọn con đường không có lối về này. Huống chi, Tôn Kim Nguyên cũng vì xem trọng giao tình nhiều năm giữa chúng tôi nên mới muốn dẫn chúng tôi cùng đi phát tài. Nếu bây giờ Vương Tiên Dao tỉnh lại chắc hẳn cũng có suy nghĩ giống như tôi mà thôi.

Tôi khẽ nhún vai, làm ra vẻ thản nhiên cười nói với cậu ta: “Đã là anh em với nhau, cậu đừng nói những lời thừa thãi như thế nữa. Chúng ta đã được định trước là sẽ có kiếp nạn này, vậy thì dù sớm dù muộn rồi cuối cùng cũng sẽ gặp phải thôi. Chuyện không liên quan gì tới cậu, đừng có tự cho mình là đúng nữa.”

Tôn Kim Nguyên vốn còn muốn nói thêm mấy lời, Vương Tiên Dao đang nằm hôn mê bất tỉnh bên cạnh lại chột khẽ ho mấy tiếng. Tuy bây giờ đã rơi vào cảnh này nhưng nếu Vương Tiên Dao có thể tỉnh lại thì chúng tôi vẫn có cảm giác dễ chịu hơn một chút. Tôi và Tôn Kim Nguyên vội vàng chạy lại, bốn con mắt cùng chăm chú nhìn Vương Tiên Dao.

Vương Tiên Dao vốn trúng phải một loại kịch độc không rõ tên gọi, thời gian đã qua lâu như vậy, chất độc đã chạy vào tim, sắc mặt nhìn chẳng khác gì một tảng thịt ướp tương, thế mà giờ cô nàng lại đột ngột có phản ứng, lẽ nào là hồi quang phản chiếu? Vương Tiên Dao khẽ ho mấy tiếng, từ trong miệng và lỗ mũi chảy ra một dòng máu màu tím đen, chắc hẳn là do chất độc đã chạy vào tim nên mới thành ra như vậy.

Bấy lâu nay, trong suy nghĩ của tôi và Tôn Kim Nguyên, Vương Tiên Dao luôn là một cô gái cực kỳ hoạt bát và đáng yêu. Mười lăm năm trước, tôi và Tôn Kim Nguyên cùng nảy sinh tình cảm với cô nàng, nhưng hai chúng tôi lại là anh em tốt của nhau, lúc nào cũng tỏ thái độ anh nhường tôi, tôi nhường anh, đến cuối cùng thì chẳng có người nào ôm được người đẹp về dinh. Tuy mấy năm trước khi nghe nói Vương Tiên Dao đã kết hôn, tôi và Tôn Kim Nguyên đều vô cùng buồn bã, trong lòng cũng có chút không cam tâm, nhưng lại chưa từng hối hận.

Kỳ thực Vương Tiên Dao sớm đã phát hiện ra tâm tư của tôi và Tôn Kim Nguyên, nhưng vốn là một cô gái thông minh, tốt bụng, lại biết tôi và Tôn Kim Nguyên là anh em tốt của nhau, cô nàng không muốn vì mình mà làm rạn nứt tình bạn giữa chúng tôi nên mới không nghiêng về ai trong số chúng tôi.

Trước đây, ở ngay trước mặt tôi và Tôn Kim Nguyên, Vương Tiên Dao từng dùng giọng đùa giỡn nói rằng hai chúng tôi đều quá tốt, cô nàng không biết phải chọn ai, còn nói ba chúng tôi chỉ có số làm bạn bè, không có cái duyên kết thành chồng vợ.

Giờ đây, nhìn Vương Tiên Dao biến thành bộ dạng này, cả tôi và Tôn Kim Nguyên đều lòng đau như cắt. Tuy chúng tôi không nói rõ ra nhưng cả hai đều biết rõ người kia đang nghĩ gì.

Có điều, đến tận bây giờ, chúng tôi vẫn không biết rốt cuộc Vương Tiên Dao đã trúng độc gì, càng chẳng rõ phải giải độc ra sao. Vốn cứ ngỡ cô nàng bị rắn độc cắn, bởi ngôi mộ cổ này âm u ẩm ướt, là nơi rất thích hợp cho lũ rắn trú thân, nhưng vết thương của Vương Tiên Dao chỉ có một dấu răng, do đó khả năng bị rắn cắn có thể loại trừ. Xem chừng cô nàng đã trúng phải kịch độc của một loại côn trùng nào đó. Lúc này, Vương Tiên Dao càng lúc càng ho dữ dội, không lâu sau, từ trong miệng còn liên tục trào ra những ngụm máu tươi, khiến tôi và Tôn Kim Nguyên nhìn mà lòng dạ nhói đau.

Cuối cùng, vẫn là Tôn Kim Nguyên không kìm nén được, ôm chặt lấy Vương Tiên Dao, nước mắt tuôn ra giàn giụa. Kể từ khi quen biết tới giờ, đây là lần đầu tiên tôi thấy anh chàng cứng cõi này rơi lệ, qua đó đủ thấy lúc này cậu ta đang buồn rầu và lo lắng tới cỡ nào.

Tôn Kim Nguyên vừa khẽ lay Vương Tiên Dao vừa khóc nức nở, nói: “Tiên Dao, cậu đừng dọa tớ như vậy. Cậu biết đấy, tớ thì còn đỡ, nhưng gã Vân Sơn kia thì chưa chắc đã chịu nổi cơn kích động này đâu. Cậu làm ơn làm phúc nể mặt tớ đi, đừng dọa cậu ấy thêm nữa.”

Tôi vốn là một người hướng nội, xưa nay mọi việc đều giấu trong lòng, không giỏi biểu đạt qua lời nói. Giờ đây, biết Vương Tiên Dao đã sắp không cầm cự nổi nữa, trong lòng tôi đau xót tột cùng, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, nhưng lại không đủ dũng khí để nói với Vương Tiên Dao vài lời giống như Tôn Kim Nguyên.

Chính vào lúc này, một luồng ánh sáng xanh sẫm đột ngột bùng lên nơi ngực Vương Tiên Dao. Hiện tượng kỳ lạ này làm tôi vô cùng kinh ngạc. Tôn Kim Nguyên cũng không kịp ngăn người, miệng há hốc, ngay đến anh gầy ở bên cạnh cũng lộ vẻ căng thẳng.

Chúng tôi đều nhìn thấy rõ ràng, ngay bên dưới cổ Vương Tiên Dao có một luồng sáng màu xanh đậm lập lòe không ngớt. Luồng sáng ấy cực kỳ đặc biệt, không phải do một món đồ điện tử phát ra, nó rốt cuộc là thứ gì vậy chứ? Tất cả đều bởi nó nằm bên trong chiếc áo của Vương Tiên Dao nên chúng tôi không biết được nguồn gốc của nó.

Đã tới nước này rồi, chúng tôi nào còn tâm trạng để ý tới cái gọi là “nam nữ thụ thụ bất thân” nữa. Tôn Kim Nguyên đưa một tay tới, lần mò vào bên trong qua cổ áo của Vương Tiên Dao. Chỉ thấy luồng sáng màu xanh sẫm đó từ từ được Tôn Kim Nguyên lôi ra ngoài, trái tim tôi cũng theo đó mà nảy lên tới tận cổ họng. Chờ sau khi vật phát sáng kia xuất hiện ngay trước mặt mình, tôi bất giác thán chấn động, bởi vật đó chính là một trong các món di vật mà vị tiên bối xương khô trong gian phòng đã kia để lại - ngọc Văn Hương.

Tôi với Tôn Kim Nguyên - còn cả anh gầy bên cạnh nữa - không ai là không nhìn chăm chăm vào miếng ngọc Văn Hương đó với vẻ hết sức ngạc nhiên. Trước giờ chúng tôi chưa từng thấy miếng ngọc nào có thể phát sáng như thế này, thật là thần kỳ quá đỗi, nó rốt cuộc là một món bảo vật như thế nào đây? Không đợi tôi tỉnh táo trở lại từ trong cơn chấn động, thân thể Vương Tiên Dao đã bùng lên luồng sáng màu xanh sẫm đó, chỉ có điều màu sắc hơi nhạt hơn một chút.

Chờ sau khi luồng sáng trên người Vương Tiên Dao hoàn toàn biến mất, miếng ngọc Văn Hương kia liền thôi không phát sáng nữa, khôi phục lại dáng vẻ bình thường như trước. Có điều lúc này, chúng tôi lại một lần nữa chấn động, bởi vì sau khi luồng sáng xanh sẫm kia biến mất, chúng tôi nhìn lại Vương Tiên Dao thì thấy những đường chỉ màu đen vốn dày đặc trên mặt cô nàng đã hoàn toàn biến mất. Sắc mặt cô nàng cũng hồng hào, mịn màng trở lại, rõ ràng là chất độc đã được giải hết. Nếu không vì trên người cô nàng vẫn còn dính máu, rất có thể chúng tôi sẽ cho rằng mọi chuyện vừa rồi chỉ là ảo giác mà thôi.

Không lâu sau, Vương Tiên Dao từ từ mở mắt ra, lại đưa tay day trán, giống như một người vừa mới ngủ dậy, sau đó còn mơ mơ màng màng hỏi chúng tôi: “Tớ bị làm sao thế này? Đầu tớ sao lại đau thế nhỉ?”

Thấy Vương Tiên Dao thoát chết trong gang tấc, tôi và Tôn Kim Nguyên đều vui mừng khôn xiết. Tôn Kim Nguyên lập tức cười ha ha, có điều trên mặt cậu ta vẫn còn vương nước mắt, nếu ai không hiểu rõ nguồn cơn trông thấy thì ắt sẽ cho rằng mình gặp phải một kẻ điên mừng giận thất thường.

Tôn Kim Nguyên bỏ miếng ngọc Văn Hương kia xuống, mừng rỡ nói với tôi: “Xem ra chính miếng ngọc Văn Hương này đã cứu Vương Tiên Dao một

mạng. Thật không ngờ nó lại có công hiệu khu trừ kịch độc thể này, chẳng trách vị tiên bối xương khô kia lại nói nó là bảo bối. Mà cứ như tớ thấy, nó nào chỉ là bảo bối không thôi, phải gọi là thần khí mới đúng.”

Tôi gật đầu, cười nói: “Đúng thế, chờ sau này thoát được ra ngoài, ba người chúng ta hãy chung vốn mở một phòng khám tư, đến lúc đó, muốn không phát tài cũng khó.”

Thấy tôi và Tôn Kim Nguyên cứ mãi nói chuyện linh tinh với nhau, Vương Tiên Dao vốn vừa hôn mê tỉnh lại chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, lại thấy Tôn Kim Nguyên đang ôm mình trong lòng, cô nàng không khỏi có chút hoang mang đưa tay đẩy cậu ta, then thùng nói: “Giỏi lắm Tôn Kim Nguyên, không ngờ cậu lại dám thừa cơ sàm sỡ tớ. Nói mau, chuyện này rốt cuộc là thế nào? Tại sao chúng ta lại ở đây?”

Tôn Kim Nguyên lập tức buông Vương Tiên Dao ra, làm bộ như sự việc không liên quan tới mình, mau chóng bước qua một bên, dáng vẻ hết sức nực cười. Tôi mỉm cười giải thích thay cho cậu ta: “Tiên Dao, cậu đừng trách Kim Nguyên. Lúc cậu thất khiếu chảy máu, người ta nôn nóng như gì vậy đó, nước mắt chảy ra khéo phải đưng được mấy bát lớn mắt.”

Tôn Kim Nguyên vội vàng đưa tay lau nước mắt trên mặt, lúng túng nói: “Cậu đừng có nghe gã khốn Vân Sơn đó nói bừa, tớ mà lại là loại người dễ rơi nước mắt như thế ư?”

Ba người chúng tôi tán gẫu với nhau một lát mới nói vào chuyện chính. Tôi và Tôn Kim Nguyên kể lại mọi chuyện sau khi Vương Tiên Dao hôn mê cho cô nàng nghe. Vương Tiên Dao cầm miếng ngọc Văn Hương trong tay, cẩn thận quan sát một hồi, dường như không tin rằng miếng ngọc này lại có công hiệu kỳ diệu đến vậy.

Đúng lúc này, anh gầy vốn im lặng nãy giờ đột nhiên lên tiếng nói với chúng tôi: “Cái gì mà ngọc Văn Hương chứ? Nếu tôi đoán không nhầm, miếng ngọc trên người cô Vương đây có lẽ là ngọc báu Thị Độc trong truyền thuyết.”

“Ngọc báu Thị Độc?” Chúng tôi chưa từng nghe nói tới cái tên này, có điều nhìn bộ dạng anh gầy kia thì chắc là có biết lai lịch của miếng ngọc.

Anh gầy khẽ gật đầu, trầm giọng nói: “Theo truyền thuyết, ngọc báu Thị Độc là một món đồ tùy thân của Dược Vương Tôn Tư Mạc, có công hiệu khu trừ bách độc, nhưng không phải trời sinh đã có thứ công hiệu này. Ban đầu nó chỉ là một khối ngọc Văn Hương bình thường, về sau được Tôn Tư Mạc ngâm trong rượu thuốc mười năm trời, từ đó mới sinh ra công hiệu đặc biệt. Nhưng rốt cuộc Tôn Tư Mạc đã sử dụng loại rượu thuốc gì thì người đời không ai biết rõ. Ta cũng vì được xem giới thiệu về ngọc báu Thị Độc trong một cuốn sách cổ nên mới biết đôi chút về nó, không ngờ món đồ này lại thật sự tồn tại trên đời.”

Dược Vương Tôn Tư Mạc là một vị kỳ nhân thời Tùy Đường, người đời ai ai cũng biết. Ông chính là người đầu tiên đề xướng việc không dùng động vật làm

thuốc dẫn. Các phương thuốc của ông phối chế đều dùng thực vật để luyện thành, điều này chắc hẳn có quan hệ nhất định với việc ông là người tu đạo. Theo truyền thuyết, ông thọ một trăm hai mươi tuổi, nhưng cũng có thuyết nói rằng ông sống đến năm một trăm bốn mươi tuổi mới mất. Các trước tác của ông mãi đến bây giờ vẫn là sách mà giới y học nhất định phải đọc.

Chương 28

Trốn Thoát

Tuy chất độc trong người Vương Tiên Dao đã được giải, tôi và Tôn Kim Nguyên đều hết sức vui mừng, nhưng hiện giờ nguy hiểm vẫn chưa qua đi, chúng tôi cần nghĩ cách rời khỏi nơi này mới được. Song cách gì có thể nghĩ ra thì chúng tôi đều đã nghĩ cả rồi, đến giờ vẫn chưa có biện pháp nào khả thi, mà nếu không thể mau chóng trốn thoát, chỉ hai ngày nữa thôi, việc cúng tế thần linh sẽ được tiến hành, đến lúc đó, chúng tôi đừng hòng giữ được mạng.

Bây giờ, điều mấu chốt nhất là phải dụ được hai gã binh sĩ kia tới đây, vì phòng giam này cực kỳ kiên cố, nếu không có chìa khóa mở cửa thì không thể nào thoát ra ngoài được. Nhưng hai gã binh sĩ kia đều chỉ là xác chết biết đi, mệnh lệnh mà bọn họ nhận được là canh giữ địa lao, người khác có quấy phá thế nào thì bọn họ cũng đều coi như không thấy.

Sau khi được giải độc, Vương Tiên Dao đã trở lại bộ dạng thông minh, nhanh nhẹn như thường ngày. Cô nàng chớp chớp mắt với chúng tôi mấy cái, nói: “Này các cậu, tại sao chúng ta không thử tìm cách từ dưới chân nhỉ?”

“Tìm cách từ dưới chân?” Tôi và Tôn Kim Nguyên cùng ngạc nhiên hỏi lại.

Vương Tiên Dao khẽ gật đầu, nói tiếp: “Đúng thế, chúng ta hãy đi tới bên mép hàng rào sắt rồi cạy một vài viên gạch xanh lát nền ở đó lên. Không còn lớp gạch đỏ nữa, lớp đất phía dưới nhất định là rất mềm, mà trong ba lô của chúng ta chẳng phải là có xẻng gấp ư? Lúc đó chỉ việc đào lấy một cái hang ăn trộm⁽¹⁾, cũng không cần quá sâu, chỉ cần đủ cho chúng ta chui qua bên dưới hàng rào sắt kia mà thoát ra ngoài là được rồi.”

Biện pháp này dường như rất tuyệt, bởi lẽ hàng rào sắt kia không hề được cắm sâu xuống đất, chúng tôi chỉ cần đào một đường hầm vòng qua đó là có thể thoát ra ngoài phòng giam, sau đó lại xử lý luôn hai gã lính gác ở bên ngoài kia nữa là có thể rời khỏi địa lao này.

Tôi và Tôn Kim Nguyên đều cho rằng cách mà Vương Tiên Dao nói có thể thực hiện được. Tôn Kim Nguyên cười, trêu Vương Tiên Dao: “Tiên Dao, cậu quả đúng là túi không của bọn tớ, không có cậu, tớ với Vân Sơn chẳng thể làm được việc gì cả.”

Đúng lúc này, anh gậy vốn một mực không phát biểu ý kiến lại đột nhiên lên tiếng: “Vô ích thôi, biện pháp này tôi đã thử qua từ lâu rồi. Các cô cậu đừng

thấy những viên gạch xanh lát nền ở đây không lớn lắm mà nhàm, chúng ít nhất cũng phải nặng tới một trăm cân đấy. Hơn nữa, khe hở giữa các viên gạch rất nhỏ, ở giữa thì được trét đầy com nẹp, trừ phi có xà beng ở đây, bằng không thì không thể làm ăn gì được đâu.”

Những người lật đầu bình thường có ai mà lại rồi hơi mang theo xà beng cơ chứ, cái thứ đó vừa dài vừa nặng, mang theo bên người chẳng tiện chút nào, hơn nữa còn quá lộ liễu, chỉ có các đoàn khảo cổ mới dùng đến nó mà thôi. Có điều, lời của anh gây tuy rất có lý nhưng mỗi lần chúng tôi tìm thấy một tia hy vọng thì anh ta lại buông lời đả kích, ánh mắt của Tôn Kim Nguyên khi nhìn về phía anh ta đã bùng lên mấy tia giận dữ.

Tôn Kim Nguyên trầm giọng nói: “Anh là anh, anh không cạy những viên gạch xanh dưới đất lên được không có nghĩa là Tôn Kim Nguyên này cũng vậy. Hôm nay, tôi sẽ cho anh thấy sự lợi hại của lão Tôn tôi đây.”

Tôn Kim Nguyên nói là làm, sau khi gọi tôi tới liền đưa tay với chiếc ba lô leo núi để bên cạnh lại. Ba người chúng tôi cùng đổ hết những thứ trong ba lô ra, sau đó chọn ra các món đồ có thể dùng được. Có điều chọn đi chọn lại, đến cuối cùng, chúng tôi vẫn chỉ chọn được hai con dao găm quân dụng cùng với con dao Tây Tạng sắc bén vô song kia.

Tôn Kim Nguyên cầm con dao Tây Tạng lấp lánh ánh lên những tia lạnh ngắt ấy, vung qua vung lại mấy cái, nói với tôi: “Thứ này là đồ tốt đấy, có thể thoát ra ngoài hay không đành phải trông cậy vào nó.”

Tôn Kim Nguyên nhanh chóng bố trí xong xuôi nhiệm vụ. Cậu ta dự định trước tiên là dùng con dao Tây Tạng sắc bén kia gây hết phần kết dính giữa những viên gạch xanh lên, sau đó dùng hai con dao găm quân dụng đâm vào khe hở giữa hai viên gạch, cuối cùng lại dùng đến xẻng gấp, chỉ chờ khi dao găm quân dụng đâm bậy được viên gạch lên một khoảng nhất định là cậu ta sẽ cài cán của chiếc xẻng gấp vào giữa đó, như thế, vị trí của viên gạch coi như đã được cố định. Tiếp theo đó, chúng tôi sẽ có thể bậy nó ra ngoài từng chút, từng chút một.

Tôn Kim Nguyên nhìn con dao Tây Tạng trong tay rồi quay sang nói với chúng tôi: “Thật đáng tiếc, con dao tốt thế này mà không ngờ lại phải dùng vào một việc như vậy.”

Tôi nói: “Cậu bây giờ sắp mất mạng đến nơi rồi, còn thấy tiếc con dao đó làm gì, hãy chịu khó nghĩ về bản thân đi! Chỉ cần có thể thoát ra ngoài, đừng nói là con dao này, cho dù có phải chịu mất bảo kiếm Việt Vương⁽²⁾ thì cũng đáng lắm!”

Tôn Kim Nguyên bị tôi nói cho cứng họng, chỉ còn biết làu bàu rằng khó khăn lắm mới mua được con dao này từ một người Tây Tạng, hiếm có vô cùng, sau đó còn vừa nói vừa lắc đầu không ngớt.

Biết rằng hai gã binh sĩ kia sẽ không qua đây nên lá gan của chúng tôi cũng lớn hơn nhiều, ung dung đi tới bên cạnh hàng rào sắt. Sau đó, ba người chúng tôi cùng ngồi xổm xuống, Tôn Kim Nguyên dùng con dao Tây Tạng bắt đầu lọ mọ làm việc.

Con dao Tây Tạng đó quả nhiên sắc bén vô song, lớp kết dính giữa những viên gạch xanh mới bị con dao rạch qua một đường đã hoàn toàn mất tác dụng. Sau khi rạch xong, Tôn Kim Nguyên lập tức rút con dao đó về, nhìn kỹ xem lưỡi dao có bị mẻ chỗ nào không, rồi mới khẽ gạt đầu với hai chúng tôi, tỏ ý bảo chúng tôi có thể cầm hai con dao găm quân dụng kia xuống được rồi.

Tôi và Vương Tiên Dao cùng gạt đầu một cái, sau đó đồng thời cầm hai con dao găm vào khe hở giữa hai viên gạch xanh, có điều mỗi chúng tôi phụ trách một bên. Dao găm quân dụng tuy không được sắc như con dao Tây Tạng nhưng cũng là thứ dù có tiền cũng không mua nổi trên thị trường, phải tới chợ đen bỏ giá cao mới có thể mua được, chất lượng tất nhiên khỏi phải bàn cãi.

Chúng tôi chỉ hơi dùng sức, con dao găm quân dụng đã được cắm xuống lút cán. Đúng lúc này, Tôn Kim Nguyên chợt bảo chúng tôi dừng lại, sau đó lấy một bình nước khoáng, mở nắp ra, tưới nước xuống dọc theo các khe hở. Mấy phút sau, Tôn Kim Nguyên cười, nói với chúng tôi: “Kỳ thực chất kết dính mà cổ nhân dùng để xây tường, mười phần thì có tám, chín là dùng bột gạo nếp nấu chín trộn với bùn mà chế thành, thứ đó thoát nhìn thì bình thường nhưng sau khi khô lại thậm chí còn dính chắc hơn cả bê tông. Dùng giấm làm tan nó ra là biện pháp tốt nhất, có điều bây giờ chúng ta không mang theo giấm, cho nên đành dùng tạm nước thôi, chờ lát nữa nó sẽ nhão ra, các cậu chỉ cần vạch lưỡi dao qua một cái là chỗ chất kết dính xung quanh các viên gạch sẽ hoàn toàn mất tác dụng. Hai con dao găm quân dụng này chất lượng đều rất tốt, tới lúc đó, các cậu hãy ra sức mà khoét, nhất định sẽ khoét được một cái rãnh trên cạnh của viên gạch này đây.”

Nghe tới đây, tôi lập tức hiểu ra ý đồ của Tôn Kim Nguyên. Cậu ta muốn khoét hai cái rãnh trên hai cạnh của viên gạch, sau đó lồng dây thừng vào qua hai cái rãnh đó rồi dùng sức kéo mạnh lên, cũng có thể tới lúc đó, sức lực của chúng tôi không đủ, không thể kéo hẳn viên gạch ra ngoài chỉ trong một lần, viên gạch có khả năng được nửa đường lại rơi trở lại, như thế chúng tôi sẽ vĩnh viễn không bao giờ làm được việc, do đó cần phải dùng tới cả xéng gấp nữa.

Khi viên gạch lên được một đoạn thì sẽ có người nhét cán của xéng gấp vào giữa, như thế viên gạch sẽ không thể rơi về vị trí cũ. Lần này, tôi quả thực không thể không khâm phục đầu óc của Tôn Kim Nguyên, trong lòng tự ngầm thấy mình không thể nào bằng cậu ta được.

Dựa vào biện pháp này, rốt cuộc chúng tôi đã cạy được viên gạch xanh đầu tiên lên, dù phải mất khá nhiều thời gian. Vì chiều dài và chiều rộng của một viên gạch xanh đều chưa đủ để một người qua lọt nên chúng tôi còn phải bậy thêm một viên gạch nữa lên. Rất may là sau khi bậy được viên gạch đầu tiên,

việc bậy viên gạch thứ hai trở nên dễ dàng hơn nhiều. Chỉ mất mấy phút, chúng tôi đã làm xong. Đưa mắt nhìn nhau, chúng tôi phát hiện lúc này, người nào người nấy đều đã vã mồ hôi như tắm.

Thấy biện pháp của Tôn Kim Nguyên đã phát huy tác dụng, Vương Tiên Dao không tiếc lời khen: “Được lắm Kim Nguyên, đến cách như vậy mà cậu cũng nghĩ ra được. Hồi học đại học, tớ thực sự không nhìn ra cậu lại có đầu óc sáng sủa như vậy đấy!”

Tôn Kim Nguyên đưa tay lau mồ hôi trên mặt, thở dốc vài hơi, sau đó mới nói bằng giọng hết sức đắc chí: “Tiên Dao, cậu nói cái gì vậy chứ, nói cho các cậu biết nhé, cái này gọi là kinh nghiệm. Chuyện như thế này hồi đi theo sư phụ, tớ làm rất nhiều lần rồi. Thường thì khi đào hang ăn trộm ắt sẽ gặp phải tường gạch, biện pháp này dùng lần nào cũng linh nghiệm hết.”

Lúc này, hai viên gạch xanh đã được bậy lên, chúng tôi cũng không dám chân chừ quá lâu, chỉ nghỉ ngơi một lát rồi lại tiến hành đào hang ngay. Tôn Kim Nguyên xung phong đi đầu, cầm xẻng gấp lên bắt đầu xúc đất. Cậu ta thực sự là khỏe mạnh kinh người, chỉ trong một lần đã đào sâu được hơn một mét. Tôi thấy cậu ta đã khá mệt, bèn bảo cậu ta lên nghỉ ngơi một lát, sau đó xuống dưới đào thay.

Nói thực lòng, tôi trước giờ chưa từng dùng xẻng để đào hang. Hồi còn ở nhà, khi đào hầm chúng tôi đều dùng cuốc, nên lúc này cầm xẻng tôi cảm thấy không quen, một hồi lâu mới đào sâu thêm được chừng nửa mét.

Tôn Kim Nguyên đứng bên cạnh nhìn không vừa mắt, nói tôi thường ngày nhất định là không chịu tập luyện, chẳng khác gì đàn bà, sau đó kéo tôi lên rồi nhảy xuống dưới hang lần nữa. Lúc này, cái hang đã sâu chừng một mét rưỡi, một mét sáu, độ sâu coi như đã đủ, Tôn Kim Nguyên liền bắt đầu đào đâm chéo ra phía ngoài, chẳng bao lâu sau đã ra đến bên ngoài hàng rào sắt, chỉ cần đẩy hai viên gạch xanh trên đỉnh đầu ra nữa là công trình coi như xong xuôi trọn vẹn.

Tôi vốn muốn làm nốt nhiệm vụ cuối cùng này, nhưng Tôn Kim Nguyên lại từ chối. Cậu ta nói rằng bây giờ tuy chỉ cần đẩy hai viên gạch xanh ở bên ngoài lên là được, nhưng người sức yếu đừng hòng làm nổi việc này, mà người sức yếu ở đây hiển nhiên chính là nói tôi rồi còn gì. Tuy tôi rất không phục, nhưng Tôn Kim Nguyên quả thực có tư cách nói như vậy, bởi cái hang này về cơ bản đều là do cậu ta đào, tôi chẳng qua chỉ giúp đỡ được một chút mà thôi.

Tôn Kim Nguyên uống một hơi hết nửa chai nước khoáng, nửa chai còn lại thì giội thẳng xuống đỉnh đầu. Sau khi nói một câu: “Đã quá!”, liền nhảy xuống dưới cái hang, thế rồi chúng tôi không còn nhìn thấy bóng dáng cậu ta đâu nữa. Chừng mười mấy phút sau, chúng tôi nhìn thấy hai viên gạch xanh bên ngoài hàng rào sắt bắt đầu lung lay, một lát sau thì được đẩy hẳn ra ngoài. Kế đó, cái đầu của Tôn Kim Nguyên liền lộ ra. Tới lúc này, công việc đào hang coi như đã hoàn thành thuận lợi.

Trong phòng giam, tôi với Vương Tiên Dao đều không kìm được cất tiếng hoan hô, ngay đến anh gậy ở bên cạnh cũng vui vẻ nói một câu: “Thật là tốt quá rồi.”

Lúc này, Tôn Kim Nguyên đã nhảy ra ngoài hang, cậu ta hậm hực nói với chúng tôi: “Các cậu còn chần chừ gì nữa? Mau mau chui vào hang mà ra ngoài này đi! Phải rồi, đừng quên mang theo mấy cái ba lô leo núi kia đấy!”

Chúng tôi ngẫm lại thấy cũng phải, bây giờ vẫn chưa đến lúc vui mừng, chỉ khi nào rời khỏi núi Lương Vương thì mới coi như là thật sự thoát khỏi nguy hiểm. Tôi và Vương Tiên Dao lập tức thu dọn đồ đạc, lại cầm ba lô leo núi lên chuẩn bị xuống hang. Đúng lúc này, anh gậy chợt gọi chúng tôi lại, nói với chúng tôi bằng giọng van cầu: “Các cô cậu đừng quên tôi đấy! Tôi còn có vợ con ở nhà, bọn họ không thể thiếu tôi được!”

Tôi trù trù ngoảnh đầu nhìn anh gậy, trong lòng thoáng qua một tia thương xót, vừa định đi tới đỡ anh ta thì Tôn Kim Nguyên ở bên ngoài đã cất tiếng mắng lớn: “Vân Sơn, cậu điên rồi ư? Anh ta ngay đến sức để đứng dậy còn không có, nếu đưa anh ta theo, chúng ta ắt sẽ phải chết cả ở nơi này!”

Lúc này, tôi thật sự có chút do dự, lời của Tôn Kim Nguyên giống hệt như một nhát búa gõ mạnh vào lồng ngực tôi. Trong đầu tôi lóe hiện những hình ảnh mới gần đây. Khi đó, nếu Vương Tiên Dao không trúng độc thì chúng tôi đã chẳng rơi vào cảnh này. Tôi hiểu rõ lỗi làm người của Tôn Kim Nguyên, cậu ta không phải hạng người thấy chết không cứu, nhưng vẫn luôn suy nghĩ tới lợi ích chung của mấy người chúng tôi trước tiên.

Thấy tôi thờ người ra đó, Vương Tiên Dao không kìm được quay sang nói với Tôn Kim Nguyên: “Kim Nguyên, chúng ta đâu phải loại người thấy chết mà không cứu! Tớ thấy anh ra cũng đáng thương, hơn nữa anh ta còn có vợ con cần phải chăm sóc, chi bằng chúng ta cứ mang theo anh ta rời đi cái đã.”

Tôn Kim Nguyên đưa mắt nhìn tôi, tôi biết cậu ta muốn chờ tôi đưa ra lựa chọn cuối cùng. Song lúc này, tôi thật sự rất khó xử, bởi lẽ bất kỳ lựa chọn nào cũng có khả năng khiến tôi sau này phải hối hận. Tôn Kim Nguyên thấy tôi cứ do dự mãi, cuối cùng không đủ kiên nhẫn chờ đợi thêm, bèn xua tay mấy cái, hậm hực nói: “Ôi! Thôi được rồi! Chúng ta phen này đành làm người tốt vậy, cứ đưa anh ta theo đi!”

Tuy lựa chọn này rất có thể sẽ khiến chúng tôi phải hối hận, nhưng ít nhất bây giờ, tâm trạng chúng tôi cũng đều thư thái hơn nhiều. Vương Tiên Dao xách hai chiếc ba lô leo núi, bởi vì Tôn Kim Nguyên khi ra ngoài không mang theo ba lô của mình, còn tôi thì phải đỡ anh gậy kia, do đó, chiếc ba lô của Tôn Kim Nguyên đành giao cho cô nàng.

Ghi chú:

1. “Hang ăn trộm” là loại hang nhỏ, kín đáo mà kẻ trộm hay đào thông vào nhà người ta để trộm cắp.

2. Việt Vương ở đây là Việt Vương Câu Tiễn. Thanh bảo kiếm của ông dài 55,75cm, rộng 4,6cm, được ông sử dụng để đánh nước Ngô, buộc Ngô Vương là Phù Sai phải tự tử. Ngoài ý nghĩa quan trọng về lịch sử, Kiếm Câu Tiễn còn nổi tiếng vì độ sắc bén và sáng bóng dù đã có hai nghìn năm tuổi. Cổ vật này được xác định niên đại vào thời cuối Xuân Thu, hiện được trưng bày tại Bảo tàng Hồ Bắc, Trung Quốc.